

ĐỨC MẸ HOÁN CẢI TỬ TỘI CLAUDE NEWMAN

Tường thuật của Cha Robert O'Leary

Trích báo : Immaculata tháng 1/ 1993

Claude Newman đã bị kết án tử hình trên ghế điện. Trong thời gian chờ lãnh án thì bỗng nhiên Đức Mẹ hiện ra với anh sau khi anh đeo “Mẫu Ảnh Mẫu Nhiệm Đức Mẹ Ban Ôn” trên cổ. Mẹ nói với anh, “Nếu con muốn làm con Mẹ, thì hãy xin gặp một linh mục Công Giáo đi.” Claude học giáo lý và được thu nhận vào Giáo Hội. Mười phút trước khi bản án tử được thi hành thì Claude nhận được lệnh hoãn lên ghế điện.

Câu chuyện Đức Mẹ trực tiếp can thiệp cho Claude hoán cải đã được đăng trong báo Immaculata số ra tháng Hai, 1982. Ít lâu sau khi bài báo được đăng tải thì một vị linh mục đến Marytown và cho chúng tôi biết toàn thể câu chuyện. Vị linh mục đó không ai khác hơn là Cha Robert O'Leary, người đã giáo huấn cho Claude và nhận anh vào Giáo Hội Công Giáo.

Một buổi sáng mùa thu năm 1943, sau khi dăng lễ xong, tôi được cha chánh xứ cho hay là nhà tù Quận Hạt yêu cầu tôi đến có việc gấp. Một tù nhân tại đây la lối om xòm là anh ta muốn gặp một linh mục Công giáo ngay lập tức. Tôi do dự vì còn phải dạy học nhưng cha chánh xứ nói rằng tôi phải đi ngay, và tôi đã đi, nhưng không phải là không bực mình. Tới nhà giam tôi hỏi, “Đâu! người tù nào muốn gặp tôi đâu?” Khi họ đưa tôi đến gặp người tù nọ thì anh ta hỏi, “Cha có phải là một linh mục Công Giáo không?” Khi đó tất cả nỗi bực mình và lo ngại của tôi đều biến mất. Anh tù nhân, Claude Newman (Clôđơ Niuman) cho tôi hay là Rất Thánh Đức Mẹ nói với anh là tôi sẽ đến nhà giam trong tình trạng đó, và rằng ma quỷ sẽ cố ngăn chặn để không cho tôi gặp anh ta.

Trong khu xà lim đó còn có bốn tù nhân khác nữa cùng bị giam với Claude. Sau khi tôi nói chuyện với họ một thời gian vì họ ngỡ ý muốn học đạo, Claude kể cho tôi nghe tất cả những điều đã xảy đến với anh trong đêm hôm trước. Anh ta nói lúc đó 5 người đang nói chuyện với nhau và Claude trông thấy một bạn đồng tù đeo một mẫu ảnh trên cổ. Anh ta hỏi người kia đeo cái gì, thì người tù Công Giáo nói đó là một mẫu ảnh. Claude hỏi, “Mẫu ảnh là cái gì?” thì người Công Giáo kia không định nghĩa được một mẫu ảnh và mục đích của mẫu ảnh là cái gì. Tức giận, người Công giáo giật đứt mẫu ảnh ra khỏi cổ, ném xuống chân Claude với một câu chửi thề, rồi bảo Claude lượm lấy cái “....” đó đi. Claude gọi một lính gác, xin một sợi chỉ, cột mẫu ảnh rồi đeo vào cổ mình. Đối với anh ta thì mẫu ảnh chỉ là một thứ đồ chơi tầm thường thôi.

Đêm hôm đó, nằm ngủ trên ghế bố với độc một bộ đồ lót, Claude giật mình thức giấc vì có người chạm vào cổ tay anh ta. Claude nói, “Đứng cạnh tôi là một phụ nữ đẹp tuyệt vời mà Chúa đã dựng nên từ trước đến nay không ai sánh bằng.” Lúc đầu anh ta rất sợ hãi bởi vì anh là người da đen còn phụ nữ kia lại là người da trắng. Anh ta nghĩ họ gài bẫy để tố cáo anh ta là cố ý hãm hiếp một phụ nữ da trắng, rồi lấy cơ đó mà thiêu sống anh ta thay vì đưa anh lên ghế điện. Nhưng người phụ nữ trấn an anh ta và nói, “Nếu con muốn Mẹ làm Mẹ con, và con trở thành con Mẹ, thì hãy xin gặp một linh mục Công Giáo đi.” Sau khi nói những lời này, Bà ấy biến mất. Nếu trước đó Claude cảm thấy sợ một phần thì bây giờ anh ta chết khiếp luôn.

Anh ta la lớn, “Ma” - cố ý nói là anh ta gặp ma - rồi chạy trốn sang xà lim của một người tù khác. Suốt đêm hôm đó anh ta không ngớt đòi cho được gặp một linh mục. Tôi lắng nghe, nhưng không tin lời anh ta. Nhưng

những người tù khác thì xác nhận lời anh ta nói là đúng, ngoại trừ họ không biết chút gì về việc anh ta được linh kiến Đức Mẹ. Họ nói là họ muốn học đạo nên tôi hứa với họ là tôi sẽ trở lại và sẽ đem sách giáo lý cho họ học.

Hôm sau tôi trở lại với sách giáo lý. Mãi khi đó tôi mới biết là Claude không biết đọc biết viết gì hết. Cả đời anh ta chưa hề một ngày bước chân vào lớp học. Không những anh ta chả hiểu gì về con người, và sự dốt nát của anh ta về tôn giáo lại còn sâu đậm hơn nữa. Anh ta không hiểu tôn giáo là gì. Anh ta cũng chả biết Đức Giêsu là ai. Anh ta chỉ biết là có một Đức Chúa Trời mà thôi, chấm hết.

Một vài tuần lễ trôi qua. Đã đến lúc bắt đầu giảng về Phép Sám Hối. Tôi nói với mấy tù nhân, “Bây giờ chúng ta bắt đầu nói về Phép Xung Tội, hay là Phép Sám Hối.” Claude nói, “Ồ, cái đó thì tôi biết! Mẹ nói với tôi là khi đi xưng tội thì chúng ta quỳ gối không phải trước mặt vị linh mục mà là chúng ta quỳ bên cạnh thánh giá của Con Mẹ. Mẹ nói rằng khi chúng ta thật tình hối hận vì tội lỗi của chúng ta và xưng những tội ấy ra, thì Máu Thánh mà Con Mẹ đã đổ ra trên thánh giá sẽ chảy xuống chúng ta và rửa chúng ta sạch hết mọi tội.” Ôi chao, tôi ngồi ngây người ra, miệng há hốc, và Claude tưởng là tôi đang giận anh ta. Claude nói, “Xin cha đừng giận con, xin đừng giận con. Con không có ý bép xép như vậy đâu.” Tôi nói, “Tôi đâu có giận anh. Tôi chỉ ngạc nhiên thôi. Vậy là anh lại gặp Đức Mẹ một lần nữa hả?”

Claude nói, “Xin cha ra chỗ này, cách xa mấy anh kia một chút.” Vậy là tôi đi theo anh ta. Anh ta nói, “Mẹ bảo với con rằng nếu cha nghi ngờ hoặc tỏ ý do dự, thì con phải nhắc cho cha hay rằng năm 1940, khi nằm tránh bom trong một cái hố ở Hòa Lan, cha đã khẩn với Mẹ một điều và Ngài còn chờ cha thi hành lời khẩn ấy.” Rồi anh ta nói rõ điều tôi đã khẩn đó là gì. Khỏi cần nói, tôi tin anh ta lập tức. Chúng tôi quay trở lại với nhóm kia và Claude tiếp tục cho họ biết là họ không nên sợ đi xưng tội.

“Thật sự thì các bạn xưng tội với Chúa, chứ không phải với vị linh mục mà thôi.” Rồi anh tiếp, “Các bạn biết không. Mẹ nói việc xưng tội cũng giống như ta gọi điện thoại vậy. Chúng ta nói với Chúa qua vị linh mục, và Chúa nói lại với chúng ta cũng qua vị linh mục.”

Khoảng một tuần sau, khi chúng tôi sắp nói về Phép Thánh Thể thì Claude nói, “À, cha không giận con chứ, phải không cha?” Tôi đáp, “Không.” Anh ta nói, “Phép Minh Thánh! Trong Phép Minh Thánh tôi sẽ chỉ nhìn thấy một cái gì trông như một miếng bánh thôi. Nhưng Mẹ nói với tôi rằng miếng bánh đó thật sự là Con Mẹ đó. Ngài sẽ chỉ ở với tôi vài phút giống như xưa kia Ngài đã ở với Mẹ trước khi Ngài sanh ra tại Bét-lê-em, và tôi phải dành thì giờ giống như Mẹ đã làm - nghĩa là kính yêu Ngài, thờ lạy Ngài, cảm tạ Ngài, chúc tụng Ngài và xin Ngài ban phước lành cho. Mẹ nói tôi không nên bận tâm vì bất cứ ai hoặc bất cứ điều gì khác. Tôi phải dành vài ba phút để chỉ tiếp đón một mình Ngài mà thôi.” Tôi nói, “Claude ạ, tôi không còn điều gì để nói thêm nữa.”

Thời gian trôi qua, việc giảng giáo lý đã hoàn tất. Ngày mà Claude bị hành quyết cũng đã đến. Anh ta sẽ chịu tử hình năm phút sau nửa đêm. Ông cảnh sát trưởng nói với anh ta, “Claude ạ, anh được phép xin một đặc ân cuối cùng. Vậy anh muốn điều gì?” Anh ta đáp, “Thưa ông cảnh sát trưởng, tất cả các ông đều xúc động, ông cai ngục cũng bị xúc động, nhưng các ông không hiểu. Tôi không chết đâu, ông ạ, chỉ có cái xác này chết đi mà thôi. Tôi sẽ được ở với Mẹ tôi. Vậy tôi có thể xin được một tiệc họp mặt không?”

Ông cảnh sát trưởng nói, “Anh muốn nói cái gì? Một bữa tiệc họp mặt à?” Claude nói, “Ông có cho phép Cha đem cho tôi ít kem và bánh ngọt không? Ông có cho phép tù nhân trên lầu hai được tự do vào trung tâm trại giam để chúng tôi chuyện trò và họp mặt với nhau một thời gian không?” Ông cảnh sát trưởng nói, “Được, nhưng nhờ có ai tấn công Cha thì sao?” Claude nói, “Ồ, không đâu, sẽ không có ai tấn công Cha đâu, phải không các bạn?” Đám tù nhân đáp, “Không ai tấn công cha đâu!”

Tôi xuống phố gặp bà Morrissey, một trong những mệnh phụ giàu nhất tỉnh. Bà ấy cho 40 lít kem và 5 - 6 ổ bánh ngọt lớn. Bây giờ tối hôm đó chúng tôi tổ chức bữa tiệc họp mặt. Sau bữa tiệc chúng tôi gắm Đàng Thánh Giá do lời yêu cầu của Claude. Chúng tôi cũng dành một giờ thờ lạy Thánh Thể nhưng không có sự hiện diện của Mình Thánh Chúa.

Sau khi tù nhân trở lại phòng giam của họ, thì tôi trở lại nhà thờ để rước Mình Thánh Chúa đến. Claude chỉ được phép rước lễ sau nửa đêm, đó là vì luật cũ giữ chay Thánh Thể hãy còn hiệu lực. Khi tôi trở lại nhà giam thì Claude quỳ bên kia song sắt, còn tôi thì quỳ bên này song sắt. Chúng tôi cùng nhau cầu nguyện.

Mười lăm phút trước giờ hành quyết, ông cảnh sát trưởng chạy vội lên lầu vừa chạy vừa la, “Hoãn, hoãn, Thống Đốc đã cho hoãn cuộc hành quyết lại 2 tuần! Claude à, chúng tôi đang cố gắng xin ân xá cho anh đó!” Lúc đó Claude không biết chút gì về việc ông cảnh sát trưởng Williamson (Uy-li-am-son) và vị luật sư quận hạt, ông Bill Veller (Bil Ve-lo) đang cố gắng cứu mạng sống cho anh.

Claude bật khóc. Chúng tôi tưởng anh ta phản ứng như vậy vì được thoát chết. Nhưng Claude nói, “Các ông không hiểu gì hết! Thừa Cha, Cha không biết! Nếu các vị mà được nhìn mặt Đức Mẹ hoặc nhìn vào đôi mắt của Người thì các vị sẽ không muốn sống thêm một ngày nào nữa. Trời ơi, tôi đã làm điều gì sai quấy trong mấy tuần nay để đến nỗi Chúa từ chối không cho tôi về nhà tôi?” Rồi anh ta bật khóc như một người cõi lòng thực sự hoàn toàn tan nát.

Khi ông cảnh sát trưởng đi rồi, tôi nói, “Claude à! Bây giờ đã quá nửa đêm. Anh hãy để tôi cho anh rước Mình Thánh Chúa đi.” Anh ta ngừng khóc và rước Mình Thánh Chúa. Rồi anh ta lại hỏi, “Tại sao? Tào sai con phải ở lại đây thêm hai tuần lễ nữa?” Tôi bất giác nói, “Claude à, anh biết người tù da trắng kia là người thù ghét anh độc địa hơn hết mọi người da đen khác chứ gì. Có lẽ Rất Thánh Đức Mẹ muốn cho anh dâng thời gian chậm trễ được gặp Người cho anh kia được hoá cái chằng.” Claude hỏi,

“Chuyện ấy làm sao thực hiện được?” Tôi nói, “Tại sao anh không dâng tất cả thì giờ anh còn phải tạm thời xa cách Đức Mẹ để cho người tù kia nhận được ơn khỏi phải xa cách Thiên Chúa đời đời?” Claude bình tĩnh trở lại. Tôi đưa cho anh ta cây Thánh Giá của tôi rồi ra về.

Trưa hôm đó tôi trở lại trại giam. Claude rất bình tĩnh và thản nhiên. Anh ta trả lại cho tôi cây Thánh Giá và nói, “Vâng, con sẽ cầu nguyện cho anh ta, nhưng con xin cho cha hay điều này. Cha biết không, trước kia anh ta thù ghét con một, thì bây giờ anh ta thù ghét con gấp mười lần hơn!” Tôi trả lời anh ta rằng đó là dấu hiệu tốt.

Hai tuần lễ trôi qua. Claude lên ghế điện vào ngày 4 tháng Hai, 1944. Tôi chưa hề thấy ai đón nhận cái chết một cách vui vẻ và hạnh phúc như anh ta. Ngay cả các nhân chứng chính quyền và các phóng viên báo chí cũng rất đỗi ngạc nhiên. Họ không thể hiểu nổi làm sao mà một người có thể ngồi trên ghế điện mặt mày rạng rỡ niềm vui như vậy được. Claude đã nói với tôi những lời cuối cùng sau đây, “Thưa Cha, con sẽ nhớ đến Cha. Khi Cha cần xin điều gì thì Cha cứ cho con hay, con sẽ xin Đức Mẹ.”

Hai tháng sau, tù nhân da trắng từng căm ghét Claude vô hạn cũng bị hành quyết. Y bỏ vợ, đem 2 đứa con trai vị thành niên và hai đứa con gái lớn tuổi theo. Khi vợ anh ta biết được chỗ y lẩn tránh thì chị này cố đến bắt 2 đứa con gái về. Cảnh sát được phái đến làm công tác này. Anh ta giết chết một viên cảnh sát và bắn trọng thương một cảnh sát viên khác trước khi bị bắt. Y có một đứa con với đứa con gái lớn của mình, và đứa con gái này lúc đó đang có mang thêm một đứa nữa. Đứa con gái thứ hai cũng có mang với thằng em trai của nó. Nói vậy để các bạn thấy mức độ vô luân trong gia đình đó như thế nào! Anh ta là một người bỏ dơ bản và vô luân

bạc nhất mà tôi gặp từ trước tới nay. Mức độ thù hận của y đối với Thiên Chúa và lòng căm ghét đối với bất cứ vấn đề thiêng liêng nào thì không bút nào tả xiết.

Giờ hành quyết anh ta đã đến. Bác sĩ Padesta, y sĩ chánh thức quận hạt, năn nỉ anh ta là ít nhất hãy quỳ xuống đọc một kinh Lạy Cha trước khi ông cảnh sát trưởng đến. Y trả lời bằng cách khạc nhổ vào mặt bác sĩ. Cai ngục phải xích tay y lại rồi lôi cổ đến khóa vào ghế điện. Ngồi trong ghế điện y bắt đầu lên tiếng chửi thề khi ông cảnh sát trưởng nói, “Nếu anh muốn nói điều gì thì nói đi.” Bỗng chốc anh ta ngừng nguyên rửa và ngược nhìn về phía góc phòng giam. Nét mặt y lộ một vẻ sợ hãi khủng khiếp. Y la lớn, “Ông cảnh sát trưởng! Gọi cho tôi một ông linh mục!” Tôi có mặt tại đó vì luật pháp đòi hỏi phải có một giới chức giáo quyền hiện diện nơi hành quyết tù nhân. Tôi nấp sau lưng 2 viên cảnh sát và một phóng viên báo chí vì anh ta nói là anh ta sẽ nguyên rửa Thiên Chúa nếu y nhìn thấy bóng dáng một linh mục. Bây giờ anh ta lại yêu cầu gặp một linh mục! Một trong các cảnh sát viên quay lại đằng sau và nói, “Thưa Cha, y muốn gặp một linh mục.”

Tôi bước ra và nói, “Tôi đây.” “Thưa Cha, xin giải tội cho con, vì con là người Công Giáo,” anh ta đáp.

Anh ta được một gia đình Công Giáo nuôi dưỡng cho đến khi lên 18 tuổi. Rồi vì tính nết vô luân và không chịu hối cải cũng như cư xử đàng hoàng, nên một vị linh mục đã không tha tội cho anh, và đó cũng là một điều đúng thôi, do đó anh ta từ bỏ Giáo Hội với lòng căm thù sâu đậm.

Ông cảnh sát trưởng rời khỏi phòng. Tôi đứng cạnh ghế điện cho anh ta xưng hết mọi tội lỗi. Tôi ban phép giải tội cho anh ta, rồi ra dấu cho ông cảnh sát trưởng và các vị kia trở lại. Khi tới nơi, cảnh sát trưởng Williamson, một tín đồ Episcopalian (Tin Lành Anh Giáo tại Mỹ) sùng đạo, hỏi tôi, “Thưa Cha, tại sao hắn thay đổi ý kiến đột ngột như vậy?” Tôi đáp, “Tôi không biết. Tôi không hỏi anh ta lý do tại sao.”

Cảnh sát trưởng Williamson nói, “Hừ, nếu tôi không hỏi thì chắc tôi sẽ không tài nào ngủ yên được.” Rồi ông nói, “Này chú em, tại sao em thay đổi ý kiến nhanh như vậy?” Anh ta nói, “Chắc ông còn nhớ người da đen mà tôi thù ghét trước đây chứ gì.” Ông cảnh sát trưởng gật đầu. Anh kia nói tiếp, “Anh ta đang còn đứng trong góc kia kia. Đằng sau lưng anh ta là Đức Mẹ, hai tay Đức Mẹ đang đặt trên hai vai anh ta đó.”

Claude đã nói với tôi rằng, “Này bạn, tôi đã dâng cái chết của tôi kết hiệp với cái chết của Chúa Kitô trên Thánh Giá để xin cho bạn được cứu rỗi. Đức Mẹ đã xin cho bạn được ơn này. Nếu bạn không hoán cải thì hãy nhìn chỗ đã được dành sẵn cho bạn trong hỏa ngục kia kia.” Khi đó là lúc anh ta kinh hoàng la lớn.

Thế rồi anh ta bị hành quyết. Ông cảnh sát trưởng nói với tôi, “Câu nói, 'Tôi dâng cái chết của tôi kết hiệp với Chúa Kitô trên Thánh Giá' nghĩa là gì vậy, Cha nhỉ?” Tôi nói, “Ông cảnh sát trưởng ạ, chỉ có 2 người biết chuyện này mà thôi, đó là Claude Newman và tôi. Trước khi bị hành quyết, Claude nói với tôi, ‘Đức Mẹ muốn con dâng cái chết của con kết hiệp làm một với Con Mẹ. Cha có thể giúp con đọc những lời thích hợp với ý muốn của Mẹ không?’”

Quỳ gần nhau bên song sắt, chúng tôi dâng sự sống và sự chết của anh ta kết hiệp làm một với Chúa Kitô trên Thánh Giá để xin cho người kia được cứu rỗi. [Claude đã trả giá cho sự cứu rỗi của người kia1.] Đức Mẹ và Claude đã đến báo cho anh ta biết là anh ta đã được cứu rỗi. Chúng ta không bao giờ nên coi thường quyền năng của Đức Maria vậy!

Mai Lê dịch thuật

1. Bằng việc tình nguyện hoãn lại 2 tuần lễ trước khi về hưởng hạnh phúc đời đời trên Thiên Đàng dưới chân Đức Mẹ.